

AMPA DEL CEIP COLLSEROLA
ampaceipcollserola@yahoo.com

"ELS ESTIMEM MÉS SI ELS SOBREPOTEGIM?"

Conferència a l'escola a càrrec de Ma Jesús Comellas

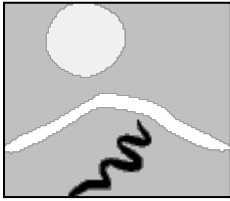
El passat dijous 10 d'abril va tenir lloc al gimnàs de l'escola una xerrada a càrrec de Ma Jesús Comellas* sobre la tendència dels pares a sobreprotegir als infants i la necessitat d'imposar límits.

Després d'una breu presentació a càrrec del President de l'AMPA, l'Ernest Ferran, tots als assistents vam poder gaudir d'una xerrada molt amena, interessant i instructiva sobre aquests temes que, com a pares, ens interessen i preocupen. Tot plegat amb un to distès i molt proper, i amb la introducció de molts exemples que ajuden sens dubte a clarificar els conceptes. Aquest seria, a grans trets, el contingut de la xerrada:

No és cert que actualment els nens siguin diferents als d'abans i per això sigui més difícil educar-los. Els nens són els mateixos ara que abans. Els que som diferents som els pares. Tenim tant excés d'informació que ens atabalem... Ens preguntem constantment si ho estem fent bé o no... No som capaços d'imposar unes normes i uns límits clars. Per tant, els infants no en són els causants sinó les víctimes. Els nens ho saben i se'n aprofiten... Saben que a força d'insistir en les seves demandes ens acabaran doblegant i aconseguiran allò que volen... Es converteixen en tirans. Un NO no pot tenir matisos. Un NO és un NO i s'ha acabat. Cal explicar les raons d'aquest no però no pas repetir-ho ni donar massa explicacions. Hem de ser capaços de transmetre a l'infant (des de ben petits)

* Profesora titular de Didàctica i Organització Escolar del Departament de Pedagogia Aplicada de la UAB. Coordinadora de l'Observatori per la Violència a les Escoles. Coordinadora del Grup de Recerca, Orientació i Desenvolupament Educatiu (GRODE) i del Postgrau d'Orientació i Estratègies del debat educatiu en el context familiar. Participa en el programa Escola de Pares dels Matins de Catalunya Ràdio.

AMPA DEL CEIP COLLSEROLA

ampaceipcollserola@yahoo.com

que som nosaltres els qui manem a casa, i no pas ells... Hem de poder mantenir-nos i ser constants en els límits imposats. No podem baixar la guàrdia. No calen ni càstigs, ni crits, ni premis. Només una gran dosi de serenitat, de tranquil·litat... Hem de ser capaços de resistir més que ells... Només així aconseguirem que es cansin ells abans que nosaltres i, sobretot, sense necessitat d'enfadar-nos... Amb un somriure... Els nens insisteixen molt perquè saben que tard o d'hora se surten amb la seva. En el moment en que això no passa, deixen d'insistir...

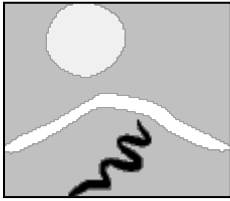
Així doncs, la constància dels adults és el factor clau de l'educació. Quant més constants siguem els adults més seguretat adquiriran els nostres fills. A més dubtes, més inseguretat. Com volem que creixin amb seguretat i serenitat si no els acompanyem de forma clara?

El nen necessita que el NO d'avui sigui el No de demà. Això no vol dir que no es pugui fer un extra, però aleshores els ha de quedar molt clar que es tracta d'una situació excepcional. Els nens que tenen normes molt clares a casa interioritzen el fet que els pares els cuiden. No per això el nen percebrà que l'estimem menys sino tot el contrari.

No podem confondre les necessitat de l'infant amb els seus desitjos. Els desitjos sempre són superiors a les necessitats. Per tant, la clau està no en donar-lis el que volen sino el que necessiten. La capacitat de frustració és un aprenentatge de vida. No frustrar-los, contràriament al que pugui semblar, els traumatitza. La vida, el dia a dia, està ple de petites frustracions i els nostres infants han d'aprendre a conviure amb elles, a patir-les, a superar-les... Si no, en un futur esdevindran adolescents i joves immadurs, absolutament dependents i incapaços d'enfrontar-se al món real, allunyats de la realitat. Aquest és un problema que ja estan tenint els adolescents i joves d'avui en dia.

Els adults hem d'informar (amb criteri), orientar, aconsellar i educar als nostres fills. No cal tornar a informar si ja ho saben. L'educació només arriba si és lògica.

Com és que sent els nostres infants tan eixerits els sobreprotegim tant?. No els hi estem fent cap favor. La sobreprotecció només porta a la inseguretat i la baixa autoestima. És una mostra de desconfiança i els fa vulnerables. Amb les nostres pors i angoixes els ofeguem i no els ajudem a créixer, a aprendre, a madurar... Cal que vegin que a casa confiem en ells.

AMPA DEL CEIP COLLSEROLA

ampaceipcollserola@yahoo.com

A títol d'exemple, un nen amb 6-8 anys ha de ser capaç de fer-se el llit, fer-se i desfer-se la bossa cada dia, anar a comprar el pa, parar taula i, fins i tot, planxar i tallar patates. Els adults no els deixem fer moltes d'aquestes coses perquè pensem que encara són massa petits, perquè tenim por que es cremin, que es tallin... Però els nens poden fer moltes més coses de les que ens pensem. Només cal que els hi ensenyem... S'han d'espavilar i entendre, entre d'altres coses, que a casa la feina s'ha de repartir... Que no pot ser que alguns vagin ofegats i d'altres no facin res. Han de tenir drets però també deures, igual que els adults. Han d'anar assumint responsabilitats. Només així podran arribar a l'etapa adulta essent responsables, madurs, autosuficients, segurs de si mateixos...